

феста, много буйства — турски и ерменски депутации, Юсуфъ. На обѣда седѣхъ до Боборикина; разговаряхме за Белибей, за туркинитѣ: когато сж безъ мъже, се откривали предъ християнитѣ, безъ да се срамуватъ. Подиръ обѣдъ у мене дойдоха Шоповъ, Пенчовъ, Радивоевъ. Отидохъ въ стоята при генерала; той е противъ Балабанова и Икономова. Mesures à l'Assemblée. Sénat 3 mois plus tard [Мърки, които трѣбва да се взематъ въ Събранието. Сенатътъ да се свика 3 месеца по-късно]. Балабановъ, казва той, е само богословъ. Подиръ пладне Петъръ Станчевъ бѣше у Стоилова — calme [кротъкъ], бѣше като голъ въ тръне, unter Kreuzfeuer [подъ кръстосанъ огънь]; повдигнахме въпроса за „руски министъръ на вжтрешнитѣ работи“, той е за Икономова. — Миланъ за финансовата дейность на Иванова, abus colossales [голѣми злоупотрѣбления]; контролни книги дори и не били раздадени по селата. — Standard за интервюто съ княза\*). При вечерята

\*) Изрѣзка отъ това интервю отъ виенския вестникъ „Tribüne“ № 180 отъ 2. юлий 1881 г. подъ насловъ „Eine Unterredung mit dem Fürsten von Bulgarien“ е приложена къмъ „Дневника“. Поради неговото голѣмо значение за събитията отъ това време азъ го предавамъ тукъ въ преводъ.

„Единъ кореспондентъ на лондонския Standard е ималъ не далече отъ Варна единъ разговоръ съ българския князь, въ който последниятъ се е изказалъ свободно и открито за сегашната криза. Между другото той е казалъ:

„Азъ никога не съмъ желалъ да бжда български князь. Въ деня на моя изборъ азъ казахъ на императора Вилхелмъ: „Азъ не ще приема поста“. Азъ бѣхъ челъ полурепубликанската конституция, която трѣбваше да бжде дадена на българското княжество. Азъ познавахъ човѣка, който бѣше я изработилъ и азъ знаехъ какво можеше да се очаква отъ княза Дондуковъ—Корсаковъ. За това азъ отказахъ отначало направеното ми предложение, ала най-после се съгласихъ, главно за да угода на царя. Азъ знаехъ, че никой другъ, когото Русия би могла да предложи, нѣмаше да бжде приетъ отъ Австрия“. „Азъ се опитахъ“, продължи князьтъ, „да направя най-доброто, което можехъ да направя при мжчнитѣ условия, при които бѣхъ поставенъ. Презъ дветѣ години, отъ като съмъ се възкачилъ на трона, трѣбваше да смѣня седемъ кабинета и да разпусна три камари и едно голѣмо множество безполезни предложения да отхвърля. Ни единъ наистина полезенъ законъ не бѣше предложенъ въ Събранието. Всъде по мой адресъ се злословѣше, за да ме сплашатъ. Когато азъ възражавахъ, че конституцията не отговаря на действителнитѣ нужди, че българскиятъ народъ нѣма идея за конституция, че по-рано е признавалъ султана, а сега княза, тогава апелираха къмъ моя личенъ авторитетъ, ала всѣкога противъ мене и за себични цели...“

„Азъ — каза князьтъ, като все повече се разпаляше — бѣхъ безсрамно лъганъ. Азъ съмъ войникъ отъ нѣмски произходъ и мразя лъжцитѣ. Габрова [?] бѣше арестуванъ и азъ заповѣдахъ да го освободятъ. Казаха ми, че моята заповѣдъ ще бжде изпълнена, ала това не стана. Едва когато нозото правителство пое управлението, човѣкътъ биде освободенъ — следъ 53 деня затворъ. Азъ се гнуся да работя съ такива хора. Азъ писмено се обърнахъ къмъ императора Александъръ, който въ много писма ме съветваше да премахна конституцията и да прогоня тѣзи измамници, които си служеха съ конституцията да прикриватъ своитѣ престѣпления. Азъ не се решавахъ да послушамъ съ-